

Isaiah vőfélybeszéde

Jó estét mindenkinek!

Azok kedvéért, akik esetleg nem ismernek, Isaiah vagyok, Andrés unokatestvére, és hatalmas megtiszteltetés számomra, hogy ma én lehetek a tanúja.

Andrés nem csupán az unokatestvérem. Olyan számomra, mintha a testvérem lenne. Megosztottunk egymással nevetést, történeteket, családi emlékeket, és azokat a pillanatok is, amikor igazán ráébred az ember, kik azok, akik mindig mellette fognak állni.

Az egyik dolog, amit a legjobban csodálok Andyben, az a kitartása. Mindig képes megtalálni a módját annak, hogy túljusson bármilyen akadályon.

Van egy történet, amely szerintem tökéletesen megmutatja, milyen ember is ő:

Néhány évvel ezelőtt az egész család Oregonba utazott, hogy több nemzeti parkot is meglátogassunk. Az egyik állomásunk a Silver Falls volt, egy lélegzetelállító hely gyönyörű vízesésekkel.

Túrázás közben elértünk egy vízeséshez, amelynek az aljáig is le lehetett sétálni, oda, ahol a lezúduló víz egy természetes medencébe csapódik.

A levezető út felénél Andynek... nos, fogalmazzunk úgy... sürgős problémája akadt.

Az egyetlen gond az volt, hogy a semmi közepén, az erdő mélyén voltunk. Nem volt mosdó. Nem volt segítség. Nem volt semmi.

Így hát, mint egy igazán elszánt férfi, megkereste a lehető legnagyobb sziklát, eltűnt mögötte, és nekilátott megoldani a helyzetet.

Minden egészen jól alakult...

egészen addig, amíg rá nem jött egy apró részletre:

nem volt nála vécépapír.

Néhány másodperc gondolkodás után meghozott egy döntést, amelyet valószínűleg csak Andy tudott volna meghozni.

Lehúzta az egyik zokniját...

a többi pedig már történelem.

Mindannyian annyira nevettünk, hogy alig kaptunk levegőt, ő pedig aznap a túra hátralévő részét egyetlen zokniban teljesítette, mintha mi sem történt volna.

De visszagondolva ez a történet tökéletesen összefoglalja, milyen ember Andy.

Bármilyen akadály áll elé, mindig talál rá megoldást.

Lehet, hogy nem feltétlenül azt a megoldást választja, amit a legtöbben választanának...
de valahogy mindig megtalálja a kiutat.

És szerencsére Réka megtalálása egy sokkal jobb döntésnek bizonyult, mint a zokni.
Amikor megismerte Rékát, valami megváltozott.

Nem lett más ember.

Egyszerűen teljessé vált.

Nyugodtabbnak látszott. Boldogabbnak. Kiegyensúlyozottabbnak.

És ezt mindenki látta, aki körülötte volt.

Réka, köszönjük, hogy szereted azt az embert, aki ennyire fontos a családunk számára.

Köszönjük, hogy ennyi örömet hoztál az életébe, és köszönjük, hogy mostantól nem
csak a mai napra, hanem örökre a családunk része lettél.

Ma nem csupán egy esküvőt ünneplünk.

Két családot ünneplünk.

Két történetet.

És két embert, akik úgy döntöttek, hogy együtt járók végig az élet útját.

És befejezésként szeretnék néhány szót magyarul mondani:

Kéz a kézben,

szív a szívvel,

járatok együtt

egész életben.

Ami angolul úgy hangzik:

Hand in hand,

heart with heart,

may you walk together

all your lives.

Andrés és Réka!

Kívánom, hogy közös életetek legyen tele szeretettel, türelemmel, nevetéssel és
megszámlálhatatlan kalanddal.

Egészségeetekre!